

Sygnatura akt VIII C 2576/14

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Magdalena Wengierow

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. L.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego K. L.

przeciwko (...)z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. oddała powództwo wzajemne;

III. zasądza od strony powodowej – pozwanej wzajemnej na rzecz pozwanej – powódki wzajemnej kwotę 221,40 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego pozwanej – powódce wzajemnej z urzędu;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej – powódce wzajemnej z urzędu.

VIII C 2576/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) F. (...)z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko K. L., w którym domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 965,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 24 maja 2013 r. do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...), będącą wierzycielem pierwotnym, umowy o świadczenie usług z 19 czerwca 2008 r. Strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, uchylając się od ponoszenia opłat. W związku z powyższym, (...) z dniem 30 listopada 2011 r. wypowiedziała stronie pozwanej umowę i wystawiła pozwanej trzy faktury VAT. Strona powodowa wskazała, że łączna wartość zadłużenia wynosi 965,69 zł, na co składa się 788,87 zł tytułem niezapłaconych faktur i not oraz 176,82 zł tytułem sumy odsetek ustawowych od dnia następnego po dacie płatności faktury, do dnia wytoczenia powództwa. Legitymację czynną strona powodowa uzasadniała umową o przelew wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową.

Dnia 28 czerwca 2013 r. (k.4) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. VI Nc-e 1255069/13, uwzględniający w całości roszczenie strony powodowej.

Pismem z dnia 13 lipca 2013 r. (k.4) pozwana K. L. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty.

Pozwana wskazała, że nakaz dotyczy umowy zawartej dnia 27 maja 2011 r., na podstawie której świadczenie miało nastąpić najpóźniej w dniu 1 czerwca 2011 r. Dnia 20 czerwca 2011 r. K. L. pisemnie powiadomiła Operatora, że odstępuje od umowy zawartej dnia 27 maja 2011 r. z winy Operatora, gdyż wskutek wadliwego podłączenia urządzenia nie miała możliwości korzystania z usług (...). Pozwana po rozmowie z pracownikiem (...) osobiście zwróciła modem wraz z osprzętem do biura operatora. Z uwagi na wielokrotne otrzymywanie faktur za nieświadczony usługi, pozwana bezskutecznie udawała się do biura operatora celem wyjaśnienia niesłusznych żądań finansowych.

Postanowieniem z 28 sierpnia 2013 r. (k.9) sprostowanym przez postanowienie z 14 lutego 2014 r. (k.20) Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, oraz postanowił przekazać rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia.

Dnia 31 grudnia 2014 r. pozwana K. L. złożyła powództwo wzajemne (k.24) przeciwko (...) F. (...) z siedzibą w W., w którym domagała się od strony powodowej zapłaty kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu przez stronę powodową do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu K. L. powtórzyła argumentację z pisma z 13 lipca 2013 r. wskazując dodatkowo, że z powodu figurowania na liście dłużników jest uważana za osobę niewiarygodną i nie ma dostępu m.in. do kredytu.

W piśmie procesowym z 5 czerwca 2015 r. (k.62) pozwana K. L. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, oraz zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu 1/30 miesięcznej opłaty za abonament za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi zgodnie z § 10 „postanowień wspólnych” przedmiotowej umowy.

W uzasadnieniu pozwana argumentowała, że zgodnie z art. 118 k.c. przedmiotowe roszczenie, jako o charakterze okresowym, związane z działalnością gospodarczą, uległo przedawnieniu. Umowa z 27 maja 2011 r. nie została wskazana jako dowód w pozwie ani załączona do pozwu, nadto faktury VAT nie precyzują źródła rzekomego zadłużenia pozwanej. W ocenie pozwanej, odstąpiła od umowy, nie rozwiązała ją, dlatego też kara umowna została nałożona w sposób nieuprawniony. K. L. argumentowała, że strona powodowa nie wykazała cesji wierzytelności, gdyż ta powinna zostać dokonana w formie pisemnej, na co brak dowodu.

W piśmie procesowym z 17 czerwca 2015 r. (k.78) strona powodowa oświadczyła, że cofa powództwo w sprawie bez zrzeczenia się roszczenia.

Na rozprawie 26 czerwca 2015 r. (k.77) pozwana nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia.

W piśmie z 22 października 2015 r. (k.91) K. L. wskazała, że w ramach pozwu wzajemnego domaga się kwoty 2.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jakiej doznała wskutek bezpodstawnego wytoczenia powództwa poprzedzonego licznymi wezwaniami do zapłaty pod rygorem wpisu do Krajowego Rejestru Dłużników. Powyższe spowodowały notoryczny stres i napięcia u pozwanej, która jest osobą starszą, cierpiącą na przewlekłą chorobę serca. Pozwana podniosła, że wnosi o zwrot 1/30 miesięcznej opłaty za abonament za każdy dzień przerwy w świadczeniu usług w kwocie 57,78 zł. K. L. wskazała, że powyższe wyliczenie to 20/30 kwoty żądanej fakturą VAT z 4 czerwca 2011 r. tj. 86,67 zł.

W odpowiedzi na pozew wzajemny (k.101) (...) F. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że K. L. nie powołała faktów ani dowodów wykazujących jej żądanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w G. umowę abonencką nr (...) o świadczenie U., na podstawie której rozpoczęcie świadczenia miało nastąpić najpóźniej w dniu 1 czerwca 2008 r.

Dnia 19 czerwca 2008 r. pozwana podpisała regulamin promocji „Telewizja – (...) w (...) 20%”, prowadzonej przez (...) S.A. z siedzibą w G..

Dnia 1 czerwca 2011 r. strony zawarły aneks do ww. umowy, zgodnie z którym strony oświadczyły, iż usługa telekomunikacyjna świadczona będzie na rzecz Abonenta na warunkach określonych w Umowie Abonenckiej, z uwzględnieniem zmian wynikających z przyjęcia przez Abonenta oferty promocyjnej warunków świadczenia Usługi określonych w regulaminie (...): P_ (...)/(A) „Stop Komfort do Optymalnego”. Regulamin ww. promocji został podpisany przez pozwaną 27 maja 2011 r.

Strony zawarły Umowę Abonencką nr (...)_15710 dnia 27 maja 2011 r. o świadczenie Usługi (...) zgodnie z planem taryfowym Plan Optymalny, Promocja P_ (...)/(A) (...).

W Regulaminie (...), podpisanym przez pozwaną 27 maja 2011 r., w § 2 przewidziano, iż w wypadku, gdy pozwana przed upływem kolejnych 24 pełnych miesięcy kalendarzowych obowiązywania Umowy Abonenckiej w (...), licząc od dnia aktywacji usługi (...) w Planie Taryfowym Optymalny, rozwiąże Umowę Abonencką w (...), zobowiązana będzie do zapłaty na rzecz strony powodowej kary umownej w wysokości nie przekraczającej ulgi przyznanej pozwanej, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia Umowy do dnia jej rozwiązania.

[dowody:- umowa abonencka nr (...) – k.36 – 37,

- Regulamin promocji „Telewizja – (...) w (...) 20%” – k.38,

- Aneks nr (...) - k.66 – 67,

- regulamin promocji (...) – k.68 – 69,

- regulamin promocji (...) – k.72 - 73]

Pismem z 29 czerwca 2011 r. (...) S.A. z siedzibą w G. poinformowała K. L., że reklamacja pozwanej z 16 czerwca 2011 r. nie została uznana. W uzasadnieniu wskazano, że w zaproponowanym terminie technik nie miał dostępu do modemu oraz możliwości sprawdzenia całej instalacji w lokalu zajmowanym przez pozwaną. W związku z powyższym, roszczenie odszkodowawcze zgodnie z § 17 ust. 6 Regulaminu Świadczenia Usługi telefonicznej przez (...) S.A. zostało uznane za bezpodstawne.

[dowód: pismo z 29 czerwca 2011 r. – k.74]

(...) S.A. z siedzibą w G. dnia 3 sierpnia 2011 r. wystawiła K. L. fakturę VAT na kwotę 64,58 zł za usługę (...) abonamentowe (...) za okres rozliczeniowy od 1 sierpnia 2011 do 30 sierpnia 2011 r.

Dnia 3 września 2011 r. ww. spółka wystawiła K. L. fakturę VAT na kwotę 64,58 zł za usługę (...) abonamentowe (...) za okres rozliczeniowy od 1 września 2011 do 30 września 2011 r.

(...) S.A. z siedzibą w G. dnia 31 sierpnia 2011 r. wystawiła notę księgową, obciążającą pozwaną kwotą 745,69 zł tytułem kary umownej za zerwanie promocji P_ (...)/(A) „(...)” [do 06.11].

[dowody:- faktura VAT nr (...) - k.39,

- faktura VAT nr (...) – k.40,

- nota księgową nr (...) – k.41]

Dnia 7 maja 2013 r. (...) S.A. z siedzibą w G. zawiadomiła K. L. o przelewie wierzytelności z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, na którą składają się należność główna oraz odsetki ustawowe wyliczone na dzień 7 maja 2013 r. w kwocie 961,20 zł, na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W..

[dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k.42]

Postanowieniem z 11 czerwca 2013 r. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia – Stare Miasto odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie zmuszania w dniu 8 maja 2013 r. we W. K. L. do zwrotu pieniędzy w kwocie 961,20 zł z tytułu wcześniej świadczonych usług przez (...) S.A. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z 2 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nie uwzględnił zażalenia na ww. postanowienie i utrzymał je w mocy.

[dowody:- postanowienie z 11 czerwca 2013 r. – k.6 sygn. akt 1Ds. 2127/13,

- postanowienie z 2 października 2013 r. – k.13 – 14 sygn. akt 1Ds. 2127/13]

Po zawarciu umowy z 27 maja 2011 r. pozwaną K. L. odwiedził monter, który założył jej modem w ramach ww. umowy. Pozwana została zapewniona, że modem funkcjonuje sprawnie, jednakże osoby do których dzwoniła pozwana, nie słyszały jej głosu, nie mogła również odbierać połączeń przychodzących. W związku z powyższym, K. L. kilkakrotnie składała reklamację stronie powodowej. Wskutek braku pozytywnej odpowiedzi, zwróciła fizycznie modem do biura strony powodowej. Po dokonaniu powyższego do powódki zaczęły przychodzić pisma dotyczące rzekomego długu pozwanej wobec strony powodowej, wysyłane przez kancelarie prawne. K. L. otrzymywała również telefony, w których informowano ją o możliwości wytoczenia postępowania sądowego oraz egzekucyjnego w sprawie nieuregulowanego zobowiązania. Pozwana w obawie o wynik postępowania sądowego dzwoniła do Sądu Rejonowego w Lublinie oraz wysłała pismo z 5 grudnia 2014 r. z prośbą o udzielenie informacji na ww. temat.

[dowód: przesłuchanie pozwanej K. L., protokół elektroniczny z 9 grudnia 2015r., protokół skrócony – k.121]

Pozwana K. L. (79 l.) jest emerytką, jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym. Pozwana cierpi na chorobę nadciśnieniową, chorobę niedokrwinną serca, dławicę piersiową, hipercholesterolemię, chorobę wrzodową żołądka, przewlekłą niewydolność żylną, bóle głowy, zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa L-S oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych i stawów kolanowych. Jeszcze przed zawarciem umowy z 27 maja 2011 r. pozwana cierpiała na niedokrwinną chorobę serca oraz chorobę wrzodową, jak również inne ww. choroby. Pozwana jest pod opieką kardiologa i gastrologa. Codziennie zażywa leki B. oraz N.. W grudniu 2012 r. pozwana była hospitalizowana z powodu rwy kulszowej. Wskutek przyjęcia silnych leków przeciwbólowych dostała krwotoku z przewodu pokarmowego.

[dowody:- przesłuchanie pozwanej K. L., protokół elektroniczny z 9 grudnia 2015r., protokół skrócony – k.121,

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k.107,

- wyniki konsultacji lekarskich – k.108 - 117]

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo główne podlegało oddaleniu.

Strona powodowa dochodziła od pozwanej kwoty 965,69 zł tytułem nie uiszczenia przez nią opłat abonamentowych, należnych pierwotnemu wierzycielowi na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Sąd wskazuje, że strona powodowa (...) F. (...)z siedzibą w W. nie wykazała swojej legitymacji czynnej do złożenia przedmiotowego powództwa. Strona powodowa powyższe uzasadniała przelewem wierzytelności, do którego miało dojść 29 marca 2013 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w G. a stroną powodową. W ocenie Sądu, strona powodowa nie udowodniła przejścia wskazanej przez siebie wierzytelności. Przedłożyła jedynie na tę okoliczność zawiadomienie o przelewie wierzytelności, co nie stanowi dowodu przejścia tej wierzytelności. Sąd wskazuje, że przelew wierzytelności jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Ważność przelewu wierzytelności nie została w przepisach kodeksu cywilnego uzależniona od zachowania szczególnej formy prawnej, jednakże strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na skuteczne przejście wskazanej przez siebie wierzytelności, a taki obowiązek ciążył na stronie powodowej na mocy art. 6 k.c. Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, dlatego Sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania, co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania negatywnego orzeczenia.

Z uwagi na powyższe, wskutek nieudowodnienia legitymacji czynnej, powództwo strony powodowej podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt. I wyroku

Powództwo wzajemne, jako nieudowodnione, również podlegało oddaleniu.

Powódka wzajemna domagała się zasądzenia od pozwanego wzajemnego kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jako podstawę faktyczną wskazując stres negatywnie wpływający na jej zdrowie, związany z bezpodstawnym wytoczeniem powództwa, poprzedzonym licznymi wezwaniami do zapłaty oraz telefonami. Roszczenie K. L. ma swoją podstawę prawną w art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. Zgodnie z Art. 444. § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie z dyspozycją art. 445. § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej niezbędne było udowodnienie, że po stronie powódki wzajemnej wystąpiła krzywda, oraz że jest ona normalnym następstwem czynu sprawcy (por. wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r., I PK 272/05). W tym wypadku ciężar dowodu relacji kauzalnych spoczywa na poszkodowanym, co wynika wprost z brzmienia art. 6 k.c. K. L. nie udowodniła, że w wyniku działań strony powodowej doszło do jej rozstroju zdrowia. Przedłożona przez powódkę wzajemną dokumentacja medyczna dowodzi jedynie okoliczności, iż cierpi na wiele chorób, które występują u powódki od długiego czasu, poprzedzającego zawarcie ze stroną powodową przedmiotowej umowy z 27 maja 2011 r. Powódka wzajemna podczas przesłuchania podała, że od dawna cierpi na niedokrwinną chorobę serca oraz chorobę wrzodową, stale przyjmuje leki B. i N., jest pod opieką kardiologa i gastrologa. K. L. wskazała, że w 2012 r. była hospitalizowana z powodu rwy kulszowej, nie miało to jednak bezpośredniego związku z działaniem strony powodowej. Jednocześnie powódka wzajemna nie potrafiła określić, jakie leki dodatkowo zażywała wskutek stresu związanego z działaniami strony powodowej. Również z dokumentacji medycznej dołączonej do akt nie wynika, aby po 27 maja 2011 r. stan powódki wzajemnej pogorszył się, i żeby miało to związek ze wzmożonym stresem. Sąd wskazuje, że powódka jest osobą starszą, będącą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Nie sposób uznać, że to m.in. odbieranie korespondencji oraz telefonów od pełnomocników strony powodowej miało doprowadzić do jej złego stanu zdrowia. Powódka w celu skutecznego dochodzenia swoich żądań musiałaby udowodnić, że podnoszone przez nią wydarzenia doprowadziły do konkretnego uszczerbku na jej zdrowiu, czego jednak nie dokonała. Samo subiektywne przekonanie o szkodliwości działań strony powodowej, czy też dyskomfort związany z faktem bycia stroną pozwaną w procesie, nie jest przesłanką do uznania roszczenia powódki wzajemnej.

Sąd uznał również za nieudowodnione żądanie powódki wzajemnej dotyczące odszkodowania za przerwę w świadczeniu usług telekomunikacyjnych przez pozwanego wzajemnego. Podstawą materialnoprawną roszczenia w tym zakresie jest art. 105 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którym niezależnie od odszkodowania, za każdy dzień, w którym nastąpiła przerwa w świadczeniu usługi telefonicznej płatnej okresowo trwająca dłużej niż 12 godzin, abonentowi przysługuje zwrot 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej.

K. L. w zakresie swego żądania wykazała bierność procesową, do akt nie zostały przedłożone reklamacje, która powódka wzajemna zgłaszała do (...) S.A. z siedzibą w G.. K. L. nie przedłożyła również faktury VAT z 3 czerwca 2011 r., mającej świadczyć o wysokości należnego jej zwrotu opłat. Sąd zaznacza, że wbrew treści pisma powódki wzajemnej z 22 października 2015 r., w aktach sprawy nie znajduje się wskazana faktura. Ponadto, zgodnie z powołanym przepisem, przysługuje zwrot uiszczonych opłat abonamentowej, a powódka wzajemna na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 r. oświadczyła, że nie płaciła rachunków za telefon zgodnie z nową umową. Stąd powództwo wzajemne również w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo wzajemne.

O kosztach procesu w zakresie powództwa głównego Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. Na zasądzoną od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 221,40 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 180 zł ustalone w oparciu o § 6 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461; zm. Dz. U. z 2015 r., poz. 616) powiększone na podstawie § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia o należny podatek VAT wynoszący 23% w kwocie 41,40 zł.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

Odnośnie powództwa wzajemnego, brak było podstaw do zasądzenia kosztów procesu na rzecz powódki wzajemnej od strony pozwanej wzajemnej, gdyż powództwo to zostało oddalone. Dlatego też Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz powódki wzajemnej kwotę 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce wzajemnej z urzędu, na którą to kwotę składa się kwota 600 zł ustalona w oparciu o § 6 ust. 3 w zw. z § 2 ust. 1, 2 oraz 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461; zm. Dz. U. z 2015 r., poz. 616) powiększona na podstawie § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia o należny podatek VAT wynoszący 23% w kwocie 138 zł.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak punkcie IV wyroku.